

slaaede, ere ogsaa kun saadanne, som efter Udvalgets Opfattelse følge af selve Lovforslagets Klassifikation og til Dels ogsaa af Bemærkningerne dertil, idet de som ovenfor nævnt alle tilsigte at fuldkommengøre den Ligestilling mellem Etaternes Embeder, hvorpaa Kommissoriet gav Anvisning, samt Hensynet til Stillingerne Betydning. Udvalget tror at turde udtale, at man i Henseende til de foreslaaede Forandringer har særlige Forudsætninger for en rigtig Bedømmelse i Betragtning af, at samtlige Udvalgets Medlemmer høre til de i Eterne praktisk virkende Tjenestemænd.

De foreslaaede Ændringer ville kun være af ringe finansiel Betydning i Forhold til Lovforslagets Merudgift. Men dette Punkt har netop ogsaa været bestemmende for Udvalget med Hensyn til Ændringsforslagenes Mængde og Udstrækning. Hvor det modsatte har været Tilfældet — at ønskelige Forandringer vilde medføre betydelig Merudgift — har Udvalget ment at burde holde igen, selv om mange af de ønskede Ændringer være vel motiverede. Desuden har de enkelte Foreninger og Underudvalgene hver for sig foretaget en betydelig Reduktion i Ændringernes Antal, før disse fremførtes til det samlede Udvalgs Overvejelse.

Til Regeringens Lønningssatser har Udvalget kun ment at burde stille de foreslaaede, aldeles nødvendige Ændringer. Det bemærkes dog, at der indenfor Udvalget ogsaa herskede et almindeligt Ønske om at ændre enten Begyndelseslønnen eller Alderstillægene for 21de Lønningsklasse, da de ansatte Lønninger forvalde positivt Tab for adskillige nuværende Indehavere af Stillingerne. Man undlod det imidlertid i Forventning om, at der vises Imødekommen med Hensyn til de foreslaaede enkelte Ændringer i Klassifikation.

Med Hensyn til Lønningernes Størrelse havde Udvalget i sin Indstilling til Kommissionen i det væsentlige indskrænket sig til i Overensstemmelse med Kommissoriet, som afskar Tanken om almindelig Lønningsrevision, at drage de lavere Lønninger op til den højeste for lige Stillinger indenfor Eterne, men videre mente man ikke at turde gaa. Kun i saadanne Tilfælde, hvor der var Tale om saa lave Lønninger, at en Forhøjelse var nødvendig ligefrem af Hensyn til Eksistensmuligheden — f. Eks. Begyndelseslønnen for Funktionærklasserne —, fraveg Udvalget dette Princip og ansatte dog Begyndelseslønnen saa lavt, at Funktionærklassens Repræsentanter kun tøvende nøjedes dermed. At den høje Regering her har ydet disse Klasser en højsindet Retfærdighed, er Udvalget overordentlig taknemmeligt for. Man har nu atter, endskønt Lovforslaget mod Forventning dog til Dels bød almindelig Lønrevision, renonceret paa at føre dette videre, og bestræbt sig for ved Ændringerne ikke paa noget Punkt at gaa over de i Indstillingen til Kommissionen foreslaaede Lønningssatser, hvilket endog har medført, at hvor Regeringsforslagets Ophævelse af en tilvant Grundlønning (f. Eks. 3,000 Kr.) og dennes Sammensmeltning med en højere (3,200 Kr.) har nødvendiggjort et Valg, har man gennemgaaende foretrukket den nærmest lavere Lønningssats, selv om man mente, at det rimeligste var at vælge den højere. Derimod har man ikke ment sig nødsaget til at tage Hensyn ved Klassificeringen til den ringe Forøgelse paa fra 20 til 50 Kr. i Lønningerne for 17de, 18de, 19de og 21de Lønningsklasse.

Udvalget maa formode, at der fra nogle Separatforeninger eller Enkeltmænd vil fremkomme Henvendelser til det højtærede Udvalg om Lønforhøjelser og ventelig netop fra saadanne, der ikke ere i Stand til at vurdere deres egne Stillinger, navnlig i Forhold til lignende i andre Eter, med hvilke de ikke have villet samarbejde gennem Udvalget, hvor netop disse Punkter ere mange Gange og meget grundigt drøftede. Særligt ville saadanne Separatister let komme til at overvurdere deres Stillingers Betydning eller føle det som en Tvang at være afhængige af Ligestilletheden. Idet bemærkes, at alle Klasser af Tjenestemænd ere repræsenterede gennem Udvalget, skal man henstille, hvorvidt der ikke bør gives Udvalget Ret i den Betragtning, at da enhver Tjenestemand, Klasse og Stand saaledes har haft Lejlighed til at rette Henvendelse til nærværende Udvalg, der er Tjenestemændenes naturligste Talsmand i første Instans, maa saadanne Supplikanter ogsaa kunne henvises til vort Lønningsudvalg, saa at det eventuelt bliver dette, der fremfører samtlige Tjenestemænds Andragender. Til Gengæld fornyr Udvalget sit til Kommissionen givne Tilsagn om med al sin Vægt at støtte Administrationen i at afvise uberettigede Krav fra enkelte Klasser eller Personer.

Med Hensyn hertil skal man derhos ærbødigt andrage om, at det højtærede Lønningsudvalg giver delegerede af nærværende Udvalg Lejlighed til Konferencer. En